

–Չիմացայ. ի՞նչ կայ:

–Մեր գերեզմանատան մէջ յունաց քարեր կան:

–Անկարելի է:

–Ես տեսայ:

–Թերեւս մեր քարերը յունարէնի թարգմանած են:

Ժողովուրդն աղաներու կը դիմէ:

–Աղանէ՛ր, ինչո՞ւ նստած էք:

–Ի՞նչ ընենք հապա:

–Գերեզմանատունը երթալու վրայ է:

–Ո՞ւր:

–Չգիտենք ուր... յունաց քարեր կան:

–Օրհնեալ ժողովուրդ, առաջուց չկայի՞նք այդ քարերը:

–Չկային:

–Մեր գիտցածին նայելով՝ այդ քարերը շատուց ի վեր կային հոն, եւ յոյներն իրաւունք ունին այդ գետնի վրայ:

Ժողովուրդը կյուզուի. գերեզմանատան մէջ կռիւր կսկսի. յիսունէն աւելի հայ երիտասարդներ կբանտարկուին, եւ ազգը մեծ դժուարութեամբ կարող կ'ըլլայ առնելու գերեզմանատան կէսը յոյներէն՝ որք ամբողջ գերեզմանատունը կլնել կ'ուզէին: Հոս կը վերջանայ այն փոքրիկ պատմութիւնն, որ այն ատեն մեծ յուզում պատճառած է ժողովրդեան մէջ:

Թաղականութիւնը հոս մենաշնորհ մ'է քանի մը անձերու, որք քսան տարիէ ի վեր իրենք զիրենք կ'ընտրեն, ամեն տարի հրաժարական կու տան, նորէն կ'ընտրուին, դարձեալ կհրաժարին, վերստին կ'ընտրուին: Ասոնց քաղաքականութիւնը միապետական է. խեղճ Սահմանադրութիւնը ինքզինք կպատռէ եւ դարձեալ չէ կարող իւր ձայնը լսելի ընել: Թաղական խորհուրդն ուզածին պէս կկառավարէ վարժարանն, որ այժմ անդրջրհեղեղեան կարգի դպրոց մը կրնայ համարուիլ: Ճեմարանն այն աստիճան հինցած է, որ ամենաթեթեւ հոլ մը փչած ժամանակ երկրպագութիւն կ'ընէ: Եկեղեցին բաւական հարուստ ըլլալով՝ կարող էր իւր թաղին վարժարանին ծախքերը հոգալ՝ եթէ Աստուած կամենար...: Թաղեցին այս մասին բոլորովին անհոգ է. *իմին ինչո՞ւս պէտք*. Թաղական խորհուրդն հարկաւ իրաւունք ունի որ, կ'ըսէ, այսպէս կը վարուի: Ազնուապետական մասը թաղական խորհրդոյ համամիտ է ամեն խնդիրներու մէջ, եւ այս մասն պատարագի ժամանակ երկու անգամ, *սոսքելոց* ին եւ *օրհնեալ*